

Миљана Павловић

Студент завршне године српског језика и књижевности

Рођена је 1997. године у Новом Саду, где и данас живи. За себе воли да каже да одувек шета у две различите ципеле (иако је стварне другачије ципеле набавила тек 2019. године). Шетати тако није лако, јер мораш да испуњаваш различите улоге, али је и ослобађајуће јер ти допушта да себе не ограничаваш на оно што људи очекују. Као и Персефона, у исто време можеш бити богиња флоре и краљица подземног света.

У великој породици, са чак два брата и две сестре, одмалена је морала да се бори за свој глас, па је можда зато грлата. Али врло вероватно због тога може, како каже њена најбоља другарица, да се дружи са најразличитијим профилима људи и са свима да нађе заједнички језик.

Прво је ишла у филолошку Карловачку гимназију (једна ципела), затим у општу (друга ципела). На Филозофском факултету у Новом Саду уписала је Српску књижевност и језик, да би потом прешла на Српски језик и књижевност (сад вам је већ јасно за ципеле). За то воли да каже да јој је најбоља одлука у животу, а нада се још бољим. Воли да мења боје косе (мноогоо ципела) и никад је није страх како ће испасти. Ту се испољава њена храброст која је прати у скоро свим аспектима живота. Храброст се огледа и у припремама за одлазак у Русију на три године, ради мастер студија. Хоће да учи и види света.

Имала је доста послова, а највише воли када чува децу и кад предаје у „Сави”. Од основне школе сваке године имала је бар једно волонтерско искуство. Била је члан Црвеног крста, држала је радионице креативног писања и декупажа, била новинар, писала о позоришту, па чак и нешто мало глумила. Воли да пише, а једна песма јој је награђена. Шта ће са њеним писанијем бити и није толико важно, све док неком пријатељу песмом заголица душу. Мада, друг јој је рекао да би био злочин ако не објави своје песме, па се нада да ће то и нека издавачка кућа увидети.

За школу „Сава” сазнала је преко колегинице из Београда када су заједно, са још много студената србистике, били на научно-образовном скупу у Тршићу. Сви ти србисти и сви окупљени у школи „Сава” подсети је на оне Змајеве стихове, на које вас не сети баш свако:

„Волео сам српство мило,
Већма него сама себе,
Ал' сад ми је стомилије,
Јер у њему нађох тебе.”